

NYILAS Atilla

Név, repríz

(„Az ékesszólásról” részlete)

I.

Rázza a szél a házunk előtti
játsszótér szélén bokrok rejtekét,
az ellipszoid levelek közt zizegő
kockás papírfecniket, amelyeken
csak két szó áll: akkori nevem.

II.

Már tudtam az igazság döntő részét,
amikor a tudószanatóriumban adódott egy fiú,
aki a régi, igen gyakori vezetéknevemet viselte —
sokat figyeltem, és egyre jobban elhatárolódott
rajtam a gondolat, hogy a testvérem.

III.

Egy megadott betűvel kezdődő előnévféle
szintén okot adott nekem a gyanakodásra,
amelyet ezúttal szóba is hoztam,
körülményeskedve és zavarosan,
és megdöbbenett a türelmetlen elutasítás.

IV.

Üzent vér szerinti apám
egy sráccal a lépcsőházból,
ott voltam a presszóban,
láttam őt, és ő láthatott engem,
de nem ismertük meg egymást.

V.

Mentem Patrokloszhoz, hogy baj van,
ő bezzeg azonnal fölismerte
a krimi olvasó szürke férfiben
az én édesapámat, és megbeszélték,
hogy szombaton fölcsönget értem.

VI.

Előbb örültem, hogy mégis találkozhatom vele,
és most el sem kerülhetjük egymást,
a szüleim meg úgyis a telken szoktak lenni,
de aztán aggódni kezdtem,
mi van, ha rossz az idő, mert akkor maradnak.

VII.

Ahogy közeledett a hétvége,
félelmeim egyre fokozódtak,
míg váratlanul be nem villant,
hogy az ember szülei változhatnak,
de a keresztszülők ugyanazok maradnak.

VIII.

Keresztapa nyomozott utána
munkahelyek láncát követve,
célba ért az üzenetem,
és mellékesen megtudtam,
hogy van még két apai testvérem.

IX.

Jó idő múlva egyszer csak
anyám mondani szeretett volna valamit,
rögtön tudtam, miről van szó,
de igyekeztem nem adni jelét,
és mondta vér szerinti apám becézett keresztnévét.

X.

Kint ülünk a Vörösmarty téren,
az utált világoskék nadrág vasalt éle,
s míg hallgatom zavart beszélgetésük
félalkoholistaként egy kólával magam előtt,
próbálok úgy inni, hogy a muslinca ne kerüljön a számhoz.

XI.

Ez vér szerinti apai örökségem,
a szellemi: mintha nem venné észre,
ahogy a poharat forgatva bajlódok,
majd váratlanul belenyúlva
elpöcköli a rovar, ez a mozdulat.

XII.

„Na kit hozok itt neked?”
Vér szerinti apai nagymamám
összecsapja kezét: az Attila!
Apám meg kinyitja a bársekreényt,
és valami rövidet tölt magának.

XIII.

Az enyhe csalódás kölcsönös lehetett,
mégis, mint kezdet, folytatást ígért,
vér szerinti apám rám bízta a döntést,
hogy ha akarom, keressen majd meg,
akartam, és soha többé nem láttuk egymást.